

De eerste opstanding

in Openbaring 20: 4-6

Deze korte overweging is geschreven naar aanleiding van de vraag: wie zijn de mensen die deel hebben aan de eerste opstanding, waarover sprake is in Openbaring 20:6?

“En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven; en (ik zag) de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het woord van God, en die noch het beest noch zijn beeld hadden aangebeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang. ⁵De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. ⁶Dit is de eerste opstanding.’

Het is goed om eerst eens te kijken naar het begrip ‘eerste opstanding’, waarover nog wel eens wat onduidelijkheid bestaat.

Het is belangrijk om te begrijpen dat het woordje ‘eerste’ (Grieks: *prōton*) letterlijk betekent *voor-ste*. Het Griekse woordje heeft de betekenis van *eerste van een reeks of serie* en niet noodzakelijkerwijze van *eerste in absolute zin* (d.w.z. dat er niets eerder is). In de concordante vertaling wordt het dan ook, afhankelijk van de context, het tekstverband, vertaald met:

1. eerste (in tijd): ‘... de eerste dag van de ongezuurde broden¹ ...’ (Marcus 14:12)
2. eerste (in een volgorde): de betaling van de werkers in de wijngaard ‘... te beginnen bij de laatsten, tot de eersten.’ (Mattheus 20:8)
3. eerste / vroegere (de eerste/eerdere van twee): ‘Mijn eerste boek heb ik gemaakt, Theofilus, ...’, schrijft Lucas in Handelingen, doelend op het evangelie naar Lucas, dat hij eerder schreef. (Handelingen 1:1)

---

¹ De periode van de ‘ongezuurde broden’ duurde 7 dagen. (Exodus 12: 14-16)

4. eerste / belangrijkste (in rang): ‘... dat Christus Jezus in de wereld kwam om zondaars te redden, onder wie ik de eerste ben.’ (CV) (NBG: eerste plaats inneemt) (1 Timotheus 1:15)
5. eerste / voorste (plaats): het Heilige in de tabernakel, de voorste ruimte – ‘Want er was een tent ingericht, de voorste, waarin de kandelaar en de tafel met de toonbroden stonden, ...’ (Hebreeën 9:2) De ruimte daarachter was het Heilige der heiligen, waar de ark van het verbond stond.

In het tekstverband van ons gedeelte gaat het over een opstanding die de eerste (eerdere) is van de twee opstandingen [zie punt 3 hierboven]. De eerste opstanding in vers 6 is de opstanding die leidt tot het koninklijk priesterschap (vs. 4) in het duizendjarige rijk. De tweede opstanding vindt plaats ná het einde van deze duizend jaar (in vers 12), waar de doden¹, die geen deel hadden aan de eerdere / eerste / vorige opstanding, worden gericht.

De ‘eerste’ opstanding, uit Openbaring 20:6, kan *in absolute zin niet* de eerste opstanding zijn, want die had al plaatsgevonden toen onze Heer Jezus opstond uit de doden. Voorafgaand aan de eerste opstanding uit Openbaring 20:6 komt er nóg een opstanding, die de apostel Paulus de ‘uitopstanding uit de doden’ noemt (Filippenzen 3:11 CV). Dit is de opstanding van de doden ‘die in Christus gestorven zijn’ uit 1 Thessalonicenzen 4:16.

Het boek Openbaring heeft een beperkt bereik; het heeft geen raakvlak met het huidige *beheer van het geheimenis* (Efeziërs 3:6) *dat wordt gekarakteriseerd door genade*. Paulus moest door Gods geest geïnspireerd over de ‘uitopstanding’ schrijven, juist om het verschil aan te duiden met de *latere* ‘eerste opstanding’. Het begrip ‘uitopstanding’ geeft dan ook aan dat *niet alle heiligen* op dat moment zullen opstaan, maar alleen zij die behoren tot ‘het lichaam van Christus’, de uitgeroepen gemeente. Later volgen de overige heiligen, namelijk zij die zullen behoren tot het koninklijk priesterschap, het volk Israël in haar bediening in het millennium.

Nu we deze opstanding geplaatst hebben ná de opstanding van de uitgeroepen gemeente uit het geheime beheer van de genade, weten we

---

¹ ‘doden’ is beeldspraak en betekent: die dood geweest zijn, maar nu staan voor de grote witte troon.

eveneens dat hier, in Openbaring 20:4-6, dus sprake is van de opstanding van de rechtvaardigen (Lucas 14:14, Daniël 12:12,13).

Wanneer we de tekst volgen vanaf vers 4, valt op dat hier het woordje ‘oordeel’ staat. Dat heeft in onze oren vaak een negatieve klank. Wanneer we echter verder lezen, zien we dat het hier gaat om een *beloning* en niet om een *straf*. Zij zullen met Christus leven (onvergankelijk) en heersen! Allen die deel hebben aan deze opstanding zullen in het koninkrijk de plaats krijgen toebedeeld die zij verdienen, in relatie tot hun gedrag tijdens hun leven en tijdens de grote verdrukking. Zij worden uitdrukkelijk genoemd als degenen die deel hebben aan de ‘eerste opstanding’. Dit zijn de mensen die in Daniël 7:22 genoemd worden; die het koningschap zullen ontvangen (letterlijk: ‘... *waar de heiligen het koninkrijk beschermen.*’). Dit is ‘*de opstanding ten leven*’ uit Johannes 5:29, die staat tegenover de opstanding tot het gericht uit Openbaring 20:12.

De duizend jaar is de tijd van het priesterschap. Het enige volk dat een priestervolk zal zijn is Israël. Aan anderen dan door God aangewezenen komt geen priesterschap toe. Dat blijkt wel uit de gebeurtenissen in de woestijn na de uittocht uit Egypte, toen de aanhang van Korach meende het priesterschap te kunnen uitoefenen (Numeri 16:16-33).

Uit alle bovengenoemde Schriftplaatsen en uit de gehele context is het overduidelijk dat de mensen over wie het hier gaat, Joden zijn die binnen zullen gaan in het Koninkrijk der hemelen.

Gijs Bernouw